కుమార్. ఆ సలహా అందరికీ నచ్చింది. అప్పుడే బయల్దేరి ప్రిన్సిపాల్ యింటికెళ్ళి రేపటి ప్రోగ్రాం సంగతి చర్చించడానికి నిశ్చయించుకుని అందరూ లేచారు. అక్కడ నుంచి రెండో ఆట సినిమాకి వెళ్ళడానికి, ఆ ఒక్కరాత్రి తన కోసం త్యాగం చెయ్యమని కుమార్ బతిమాలేడు. కాదనలేక అందరూ కలిసి అతని కార్లోనే బయలుదేరారు.

వేణూ, పద్మ ఘూల వెనకాల నిలబడి ప్రిన్సిపాల్ అందరాక్కి నమస్కరించేడు కుమార్. "హల్లో డాక్టర్ కుమార్! యింకా ఎవరో అనుకున్నాను. చూశావా. మావాళ్ళు దేవాంతకులు. వూళ్ళో అడుగెట్టగానే పట్టుకున్నారు రేపొద్దున్న జాయినవడానికి ఆఫీసుకొచ్చాక పరిచయం చేద్దామని వీళ్ళని రమ్మన్నాను, అని ప్రిన్సిపాల్ కరస్పర్శ చేస్తూంటే ఓళ్ళు ముగ్గురూ నిర్ఘాంతపోయి ఒకళ్ళ మొహాలు ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు

"వాళ్ళు నన్ను వెతగక్కర్లే కుండానే వాళ్ళచేతుల్లో యిరుక్కున్నాను" అన్నాడు కుమార్.

"ఓ గాడ్! చంద్రశేఖర్రావుగారింట్లో దిగేవన్న మాట. అవును మరచిపోయాను. మీ నాన్నగారు అయనా ప్రాణస్నేహితులు. మీ నాన్నగారు బతికున్నప్పుడు వారానికోసారి లక్ష్మీపురం నుంచి ఇక్కడికొచ్చి చంద్రశేఖర్రావుగారితోనూ, నాతోనూ ఒక్క రోజయినా క్లబ్‌లో గడపకపోతే అయనకి తోచేదికాదు" అన్నాడాయన పూర్వ పరిచయాల్ని గుర్తుచేస్తూ.

"మీ సలహా ననుసరించే యీ వుద్యోగాన్ని అంగీకరించాను. చంద్రశేఖరరావుగారి ఆశీర్వచనం కూడా తీసుకుందామని వెడితే ఆయనలేరు. అయినా నిర్మొహమాటంగా ఆ యింట్లోనే దిగాను."

"మొహమాటమెందుకూ! ఎలాగా ఆ యింట్లో వుండవల్సినవాడివే. అదే మీ నాన్నగారి ఆశయంకూడా" అంటూ భావయుక్తంగా పద్మకేసి చూసి నవ్వాడు.

తర్వాత మాటల సందర్భంలో ఆ ళ్ళనుంచి విదేశాల్లో చదువుకుని ఈ మధ్యనే అతను తిరిగి వచ్చినట్టూ, ప్రిన్సిపాల్ ప్రొఫెసర్‌గా వున్నప్పుడు ఆంధ్ర మెడికల్ కాలేజీలో అతను పాత విద్యార్థి అని తెలిసింది.

అందరూ శలవు తీసుకుని లేస్తుండగా డాక్టర్ కుమార్ వీపుమీద ప్రేమతో చరుస్తూ "తంతే బూర్లె గంపలో పడ్డట్టు నీకిక్కడ తోచదేమోనని భయపడకుండా మంచి జట్టులో పడ్డావు" అంటూ అభినందించాడు ప్రిన్సిపాల్.

'బూర్లె గంపా గార్లెగంపో కాని వీళ్ళు ముగ్గురూ కలిసి రేపు నా తద్దీనాని ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు" అన్నాడు కుమార్ ఛలోక్తిగా.

(సశేషం)

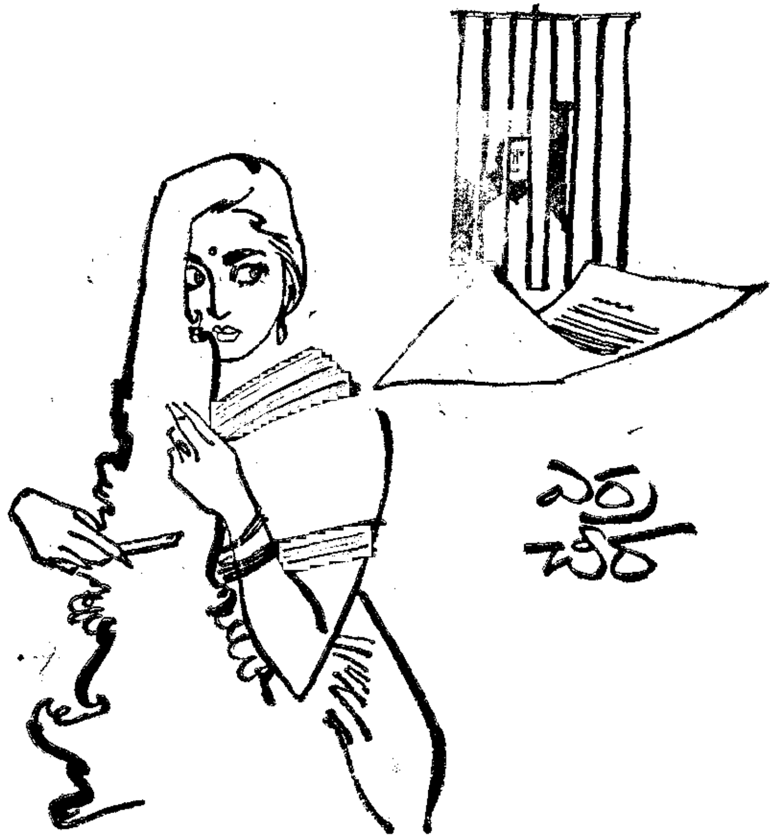

ఎర్ర చీర

విశాలాక్షి గుండెలు గుబగుబలాడాయి!! పంజాబ్ మెయిల్నెప్పుడూ చూడకపోయినా, ఆ శబ్దాన్ని వినకపోయినా, ఆ సమయంలో ఆమె గుండెల చప్పుడలాగే వుందని ఎవరైనా భావిస్తారు! ఆమే అలాగే అనుకుంది.

అలా... వశంతప్పి కొట్టుకున్న గుండెలతో తన రూమ్‌లోకి వచ్చి తలుపు ఛళ్ళునవేసి, చేతిలో సగం నలిగిన కాగితాన్ని టేబిలుమీదికి విసిరి, గుండెలమీద చేతులు పెట్టుకుని రెండు నిమిషాలలాగే వుండిపోయింది విశాలాక్షి.

కాస్త భయం, గాభరా తగ్గాక

వెళ్ళి టేబిల్ మీద కాగితాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని దానివంక చూసి "ఎంత ధైర్యం అతనికి?" అనుకొంది. మరీ ఆలస్యమై పోతుందని మనసు తొందర పెట్టడం ప్రారంభించాక, వణికే వణకని చేతుల్తో కాగితాన్ని విప్పింది విశాలాక్షి...

"చూడండి... చెయ్యకూడని పనులు చెయ్యడమంటే మనుషుల కిష్టం...

ఇలా ఓ అందమైన అమ్మాయికి వుత్తరంరాసి, ధైర్యంగా అందజేయడం తప్పని నాకు తెలును...

... ఐనా ఆలోచనల్ని అణుచుకో లేకా, మనసుని జయించలేకా రాస్తున్నాను...

గరల్స్ హాస్టల్లో చివరి రూమ్‌లో మీ రుంటున్నారుకదూ? మీరూమ్‌కి కుడిపక్కనున్న కిటికీలోంచి ఎదురుగా చూస్తే ఒక తెల్లని మేడవుంది ... ఆ మేడమీద గదివుంది ... ఆ గదిలో నేనున్నాను ... కొద్దికాలం క్రితం వరకూ, యూనివర్సిటీలో ఎమ్మే చదివాను ... ఈ మధ్యనే ఎమ్మే సెకండ్ క్లాసులో ప్యాసయినట్టు యూనివర్సిటీ వాళ్ళు డిక్లేర్ చేశారు...

ఈ వూళ్ళో చాలాకాలం నించీ వుంటున్నా. ఈ గదికి నే నొచ్చి రెణ్ణెల్లే కావస్తుంది. ఆ వచ్చిన రోజునే మిమ్మల్ని మీ రూమ్ కిటికీలోంచి చూశాను. అంతకంటే... మీ రావేళ కట్టుకున్న ఎర్రచీరతో చూశాననడం బాగుంటుంది.

...ఎర్రని టెర్లిన్ చీరంటే నాకెంతో ఇష్టం. సంతోషమంత ... ఆప్యాయమంత ఇష్టం ... ఇంకా ఎక్కువ ... చెప్పలేనంత ఇష్టం...! ఆవేళ మీకు తెలియకుండానే... అటూ ఇటూ కదలాడే ఎర్రచీరతో బాటు మిమ్మల్ని చూశాను... ప్రపంచాన్ని, నన్నూ, అన్నిటినీ, అందర్నీ మర్చిపోయి, ఆలోచనల్నీ, అంతరంగాన్ని, పనుల్ని పక్కకు నెట్టేసి మరీ చూశాను...

ఎప్పుడూ ఎన్నడూ ఎరగని ఊహాతీతమైన భావాలు నన్నావేళ చుట్టుముట్టేయి...

ఎర్రని అందమైన దానిమ్మ గింజలమధ్య మల్లెపువ్వులు అమర్చినట్టున్న మీరు ఆ రోజే నా హృదయంమీద చెరగని ముద్ర వేశారు.

ఆ తరువాత ... ఎప్పుడూ మీ కోసం, మీతోబాటు ఎర్రచీరకోసం వెతికిన కళ్ళు రెండు మూడు మార్లు మాత్రం సంతృప్తిని పొందాయి!

మిమ్మల్ని ప్రేమించానని, మీ రేరోజూ కలల్లో కొస్తున్నారనీ పిచ్చి పిచ్చిగా రాయడం నా కిష్టం లేదు ... కాని ఎర్రచీర కట్టుకున్న మీ రంటే మాత్రం నాకు... ప్రాణం కన్న ఎక్కువ!

కనీసం మీ ముఖ పరిచయమైనా నాకు లేదు. ఐనా మీ రంటే...

రేపు ఆదివారం రాత్రి ట్రెయిన్‌లో నేను ఇంటర్వ్యూ కని బొంబాయి వెళ్ళిపోతున్నాను. ఈ వూరిలో నాకు మిగిలిపోయిన కోరిక యీ ఒక్కటే!

ఆఖరుసారి మిమ్మల్ని ఎర్రచీరలో చూడ్డం ... ... అందుకే ఆదివారం సాయంత్రం ఆరు గంటలకి ఆ చీర కట్టుకుని, వీధి కొస్తారు కదూ...! మీరు మీ ఫ్రెండ్స్‌తో వచ్చినా నా కభ్యంతరం లేదు ... కాని మనసారా ఎర్రని చీరతోబాటు మిమ్మల్ని చూడ్డం నా ఆఖరి ఆశ...

మరో విధంగా భావించరనే తలుస్తాను...

మీ పేరు తెలియక పోవడంవల్లే ఎలా సంబోధించాలో తెలిసింది కాదు. క్షమించండి...

చక్రవర్తి."

● ● ●

ఉత్తరం చదవడం పూర్తిచేసి, నిట్టూర్చింది విశాలాక్షి.

ఏమాలోచించాలో, ముక్కూ మొహం, పేరూ తెలియని 'అతని' గురించి ఏమనుకోవాలో ఆమెకి తెలీలేదు.

తల నొప్పిగా వుందని క్లాసు నుంచి హాస్టల్‌కి వచ్చేస్తూంటే హాస్టలెదురుగా వున్న తెల్ల మేడలోంచి పదేళ్ళ పనిపిల్లవచ్చి ఆ కాగితాన్నిచ్చి "మీ కిచ్చేయమన్నారు" అనేసి మాటైనా వినకుండా వెళ్ళిపోయింది. అదృష్టవశాత్తూ రోడ్డుమీద జనం ఎక్కువ మందిలేరు. ఉన్న వాళ్ళెవరూ దీన్ని గమనించలేదు. ఆ కాగితాన్ని పారేద్దామనుకుంది విశాలాక్షి. కాని చేతులురాలేదు. ఎందుకో చదవాలనిపించింది ... వణికే చేతుల్తో, కదిలే గుండెల్తో గబగబా రూమ్‌కివచ్చి వుత్తరం చదివేసింది విశాలాక్షి ...!

ముచ్చటగా ముద్దొస్తున్న గులాబీ రంగు కాగితంమీద నల్లటి ఇంకులో శ్రద్ధగా అందంగా అమర్చినట్టున్న అక్షరాలన్నిట్నీ చదివేసింది విశాలాక్షి...

విశాలాక్షి కెవరూ ఇలాంటివుత్తరాన్నికాని... ఇంతకుమించిన ప్రేమలేఖల్నిగాని ఇప్పటిదాకా రాయలేదు...

ఇరవైయేళ్ళ విశాలాక్షికి అనుభవం మొదటిసారి.

కథల్లో ఎక్కువసార్లు, కలల్లో తక్కువసార్లు ఇలా చదివింది, చూసింది విశాలాక్షి. కాని నిజ జీవితంలో విశాలాక్షి కెవరూ ఇలాటి వుత్తరాన్ని ఆమెను మెచ్చుకుంటూ రాయలేదు. "ఇరవైయేళ్ళ వయసుండీ, పట్నంలో బీఎస్సీ చదువు

శ్రీరంగం రాజేశ్వరరావు

తున్న విశాలాక్షికి... తెల్లని విశాలాక్షికి... ఎవరూ వుత్తరం రాయనే లేదా? ... ఉహూ ... రాసే వుంటారు' అని చాలామందికి అనిపించవచ్చు ఐనా విశాలాక్షికి అనుభవం కొత్త... కారణం ... విశాలాక్షి వయసులో నేవున్నా... పట్నంలో చదువుతున్నా, తెల్లగా వున్నా, అంతబావుండదు...

అలాగని విశాలాక్షి అనాకారి కాదు... కాని ఆ లేని అనాకారి తనానికి అబ్బాయిల్ని పిచ్చెక్కించే ప్రేమలేఖ రాయడానికి పురిగొల్పే శక్తిలేదు. అందుకే విశాలాక్షి కొన్నాళ్ళు బాధపడేది...

తను పి. యు. సీ లో వుండగానే, తన క్లాస్‌మేటు సరస్వతికి తమ సీనియర్ వుంగరాల జుత్తబ్బాయి ప్రేమలేఖ రాసినప్పుడూ... ఫస్టియర్‌లో వున్నప్పుడు పక్క రూమ్‌లో వున్న అరుణని దేవానంద్ లాటబ్బాయి ప్రేమించి సినిమాలకీ, పిక్నిక్కులకీ తీసుకెళ్ళినప్పుడు. విశాలాక్షికి దాదాపు ఏడుపొచ్చింది.

అందర్నీ అందరూ కాపోయినా, ఎందరో చాలామంది అమ్మాయిలని అబ్బాయిలూ, అబ్బాయిల్ని అమ్మాయిలు ప్రేమిస్తున్నారు ... 'కాని తన్నెవరూ ప్రేమించరేం...?' అని కించపడేది విశాలాక్షి. అఖరికి 'ఛ! నే నంత అందంగా వుండను కాబోలు...' అని సమాధాన పరుచుకుని, అప్పటికి నిట్టూర్చి ... ఓపికున్నంత వరకూ విచారించేది ప్రేమించడానికి చాలినంత అందంలేని విశాలాక్షి...

కాని ఇన్నాళ్ళకు...మూల పడేసిన వీణ నెవ్వరో తీసి ప్రయోగించినట్టూ, తంత్రులు సరిచేసినట్టూ ఐంది...

విశాలాక్షి తలనొప్పి పోయింది... విశాలాక్షి మనసిప్పుడు చాలా సంతోషంగా వుంది. 'ఆ అబ్బాయి, తనను ప్రేమిస్తున్నాడు కాబోలు. ప్రేమించకపోతే అలా ఎందుకు రాస్తాడు??'

ఇన్నాళ్ళకు తనను ఒక అబ్బాయి ప్రేమిస్తున్నాడు. విశాలాక్షి అద్దం దగ్గిరికి వెళ్ళి అద్దంలో చూసుకుంది...

తన కళ్ళల్లో తనకే తెలియని కాంతి, అప్రయత్నంగా మెరిసిన చిరునవ్వులో, ఏవో అందాలూ...

'నేనూ అందంగానే వున్నాను' అనుకుంది విశాలాక్షి. మోడైన హృదయం చిగిర్చిన విశాలాక్షి.

అరే! అసలు సంగతి తను మరిచిపోయింది. రేపే ఆదివారం...

ఇంతకూ ఆ ఎర్రచీర తనది కాదు. తన రూమ్‌మేట్ సరళది. రెండు మూడుసార్లు సరదాగా తనే ముచ్చటపడి కట్టుకొంది. ఎర్ర చీరంటే తనకూ ఇష్టమే...

ఇప్పుడు ఎర్రచీరంటే తనకి మరీ యిష్టం...

ఫరవాలేదు... రేపు సరళనడిగి తీసుకోవచ్చు...

అసలింతకీ ఆ వుత్తరం సరిగ్గా తనకే ఎలా ఇచ్చేదో ఆపనిపిల్ల...?

పొద్దున్న గదిలోంచి ఏ చీర కట్టుకు వెళ్ళానో చూసుంటాడతను... మళ్ళీ వచ్చేదాకా పాపం వేచి వుంటాడు కాబోలు...!'

తనకోసం ఇంత శ్రమించిన ఒక మగప్రాణి వుందంటే విశాలాక్షికి చాలా సంతోషంగా వుంది... చెప్పలేనంత... ఎవరూ ఊహించలేనంత సంతోషంగా వుంది.

విశాలాక్షి కుర్చీలో కూర్చుని వుత్తరం మరోమారు చదివింది, దాన్ని జాగ్రత్తగా పెట్లో దాచేసి, మళ్ళీ కూర్చొని ఏదో ఆలోచించ నారంభించింది... చల్లనిగాలి వీస్తుండగా ఇరవైయేళ్ళ విశాలాక్షి మనసులో ఈ ప్రపంచంలో ఎవరూ సాధించలేని విజయం సాధించినంత సంతోషం కలగ నారంభించింది.

• • •

ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు నిద్రలేచిన విశాలాక్షి 'ఆదివారం వచ్చేసింది' అనుకొంది సంతోషంగా ఆరాటంగా ...

ఆమె మనసులో ఇప్పుడు ఆకాశమంత సంతోషం వుంది. ఆమె ఆలోచనలో సముద్రమంత ఆరాటముంది. గబగబా కాలకృత్యాలు ముగించుకొని పుస్తకంచేత్తో పట్టుక్కూర్చొంది విశాలాక్షి...

'ఏమిటోయ్! ఇవాళా చదువే? మార్నింగ్‌షోకి పోదాం రారాదూ' అంది సరళ ...

విశాలాక్షి ఏదో చెప్పేంతలో బయట అడుగుల చప్పుడు వినబడింది. ఇంతలో వార్డెన్ గదిలోకి వచ్చింది.

'అమ్మాయీ! విశాలాక్షి... మీ అన్నయ్య గాబోలు విజయనగరం నుంచి వచ్చారు ... నిన్ను చూడాలట. కింద విజిటర్స్ రూమ్‌లో వున్నారు రా!' అంది.

'ఉండవోయ్ మళ్ళీవస్తాను' అని సరళతో చెప్పేసి క్రిందకి వెళ్ళింది విశాలాక్షి.

'ఏవమ్మా! బావున్నావా?' అన్నాడు కింద గదిలో కూర్చున్న అన్నయ్య.

'ఊఁ' అంది విశాలాక్షి.

'సుభద్రమ్మగారికి బొత్తిగా కనపడ్డం మానేశావుట' అన్నాడు రామారావు.

సుభద్రమ్మ రామారావు అత్తగారు. రామారావ్ విశాలాక్షన్నయ్య.

వాళ్ళంటే విశాలాక్షికి అసహ్యం. మనుషులకొద్దీ, ఆప్యాయత మాటల్లో కొలిచి మడివాలకబోస్తారు...

అవిశకి మిగతా వాళ్ళకి ... విశాలాక్షంటే అసూయా, కోపం ... హాస్టల్లో వుంటూ చదువుకుంటున్నందుకూ, పోకిరి వేషాలేస్తుందని అభిప్రాయం వున్నందుకూ...!

'అమ్మ నాన్నల దగ్గర్నుంచి వుత్తరాలొస్తున్నాయా?' అన్నాడు రామారావు.

సందడిగా వుంది... చంటిపిల్లల దగ్గర్నుంచి, చరమదశ ఎంతో దూరంగా లేనివాళ్ళ వరకూ అందరూ గాలినీ, ఆనందాన్నీ ఆస్వాదిస్తున్నారు...

విశాలాక్షి తొందరగా పార్కులోకి ప్రవేశించింది. టైము అరున్నరైంది. చీకటి వెలుగు ఒకే సరిహద్దును చేరుకున్నట్టున్నాయి! ప్రకృతికి ఇద్దరు కవలపిల్లలు పుట్టినట్టు వెలుగు చీకటి – కలసి ఒకేలా గున్నాయి!

ఒక్కసారి విశాలాక్షికి దూరంగా లీలగా ఎర్రచీర కనబడింది.

'ఔను! సందేహంలేదు. ఆమె సరళే!' అనుకుని గబగబా సరళ వద్దకు నడిచింది విశాలాక్షి.

'సరళా...!

'హల్లో విశాలా? మధ్యాహ్నం ఏమైపోయావోయ్! నీకోసం చూసి చూసి, మా వాళ్ళతో వాళ్ళింటి కెళ్ళి ఇలా వచ్చేశాను. పోనీలే ఏమైతేనేం వచ్చావుగా?' అంది సరళ అందంగా నవ్వుతూ.

విశాలాక్షి మనసక్కడ లేదు...

అతను... ...అతన్నెలా పోల్చుకోడం?

తనే ఎర్రచీర కట్టుకోవాల్సిన వ్యక్తినని ఎలా చెప్పడం? ఎలా...? ఇప్పుడెలా?...

'ఏయ్ విశాలా! ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్?' అంది సరళ. విశాలాక్షి ఉలిక్కిపడి సరళ కేసి చూసింది,

ఎర్రచీరలో సరళ ధగధగా మెరిసిపోతోంది. తనలాగే రెండు జడలు. దాదాపు తనంతే పొడుగు... విశాలాక్షి మనసులో ఏదో అవ్యక్తమైన ఆలోచన మెరిసింది. ఎడం కన్నొక్కసారి అదిరింది...'

ఛీ ఛీ... ... ...ఇసకా, పార్కు, సముద్రం... ...మనుషులూ, అన్నీ అందరూ అదిరారు...!!!

'ఏయ్! అదిసరేకాని ఓ చిన్న గమ్మత్తు చెప్పనా అంది' సరళ.

'ఊఁ' అంది మనసుని స్వాధీన పర్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ విశాలాక్షి.

'ఇందాక... నేను మా కజిన్స్‌తో బీచి కొచ్చినప్పుడు అంటే వాళ్ళూ ఇప్పుడిక్కడే వున్నారనుకో!' అంటూ నాలుగడుగుల దూరంలో కూచున్న మరో ఇద్దరమ్మాయిల్ని చూపించింది సరళ.

'వాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నాను. ఇంతలోకి ఎవడో బ్రూట్ దగ్గరగా వచ్చి, మాట్లాడబోయాడు. మళ్ళీ మానేశాడు. చూస్తే పెద్దమనిషిలా గున్నాడని 'ఏమి'టని మామూలుగా అడిగాను. అప్పుడు ఏమన్నాడో తెల్సా–

'ఎర్రచీరలో మీరెంతో బావున్నారు. నా మాట కొట్టేయకుండా ఇలా వచ్చినందుకు చాలా థాంక్స్. జీవితాంతం మిమ్మల్ని మర్చిపోలేను. మీ పేరుకూడా చెబితే కృతజ్ఞుణ్ణి' అనింకా ఏదో అనబోయాడు.

'ఆఁ! అప్పుడేమైంది?' అనడిగింది విశాలాక్షి కంగారుగా... ఆమె మనసులో అప్పుడే ఎవరో వెయ్యి డైనమైట్లు ముట్టించారు...

'ఏముందీ– మర్యాదగా మాట్లాడు మిస్టర్! పిచ్చిగా వాగవద్దని ఇంకా బాగా చీవాట్లుపెట్టి పంపించాను... మా కజిన్స్‌కూడా బాగా దులిపేశారనుకో! వెంటనే వెనక్కి చూసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు పాపం...' అని వెంటనే 'ఏయ్! అడుగో వాడే!' అంది పార్కుపైనున్న కిల్లీకొట్టు కేసి చూపిస్తూ సరళ.

విశాలాక్షి కంగారుగా అటు చూసింది.

అప్పుడే టర్నింగ్ తిరిగి ఎర్రటి ఇంజన్‌తోవున్న పదో నంబరు బస్సు ఆగింది. పార్కుపైన కిల్లీకొట్టు దగ్గర్నుంచి తెల్లటి పాంట్లో నల్లటి సిల్కు షర్ట్ టక్ చేసిన ఓ ఆకారం దిగులుగా, నీరసంగా — బస్‌వైపు నడిచింది.

'వాడే! బ్రూట్. ఆ నల్లషర్టు..' అంది సరళ.

విశాలాక్షికి పరిగెత్తుకువెళ్ళి అతని చేతులు పట్టుకు ఆపాలనిపించింది.

అన్నీ వివరంగా చెప్పేసి క్షమాపణ కోరుకోవాలనిపించింది. అప్రయత్నంగా కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారి అరిపోయాయి విశాలాక్షికి. వెంటనే సరళ వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది.

'ఏమోయ్. ఏమైంది?' అంది సరళ విశాలాక్షివైపు తిరుగుతూ...

సరళ ఎర్రచీర పైట గాలికి విలాసంగా ఎగురుతోంది... ఎగురుతోన్న ఎర్ర పైటలోంచి, మెల్లగా కదిలిన బస్సు స్వప్న శిఖరంలోంచి జారిపోయిన యదార్థంలాగ కనిపించింది విశాలాక్షికి. విశాలాక్షికి కన్నీళ్ళాగలేదు...

ఆమెతోపాటు ఆమె మనసు కార్చిన కన్నీళ్ళలో మధురమైన భావాలన్ని తడిసి ఎటో కొట్టుకుపోయాయి! హృదయంలో లెఖ్ఖలేనన్ని డైనమైట్లు బద్దలవుతున్నాయి. అంతా పీడకలలు లాగ... అందరూ శత్రువుల్లాగ... సైనేడులో ముంచిన కత్తుల్లాగా కనబడుతున్నారు... సముద్రమంతా తన మీదకే కొట్టుకొచ్చినట్లయింది.

'అరరే! ఇదేమిటి విశాలా? కన్నీళ్ళు!' అంది సరళ. దీనంగా సరళవైపు చూసింది విశాలాక్షి.

సరళ కట్టుకున్న ఎర్రచీర, కన్నీళ్ళలోంచి రక్తపుముద్దలా కనిపించింది విశాలాక్షికి... ...

□□□

చందాదారులకు మనవి

పాత చందాదారులు తిరిగి చందా పైకం పంపేటప్పుడు మీ చందా నంబరు, అడ్రసు వివరంగా వ్రాసి మాతో సహకరించ ప్రార్థన.